

JAROSLAV BENEŠ
**TEKOUČÍ
SVĚDOMÍ**

Jaroslav Beneš

TEKOUCÍ SVĚDOMÍ

Následující příběh je smyšlený a jakákoliv podobnost se skutečnými žijícími postavami či událostmi je čistě náhodná.

KLINIKA V DŽUNGLI

Seděl jsem u okénka a z výšky nějakých deseti kilometrů pozoroval ubíhající krajinu tam dole, a stejně jako krajina pode mnou, mi přeběhl před očima i dosavadní život. Vracel jsem se ze svého zahraničního angažmá u pochybné firmy, která mě vykopla okamžitě, jakmile se mi stal ten nemilý úraz. A vlastně jsem za to vůbec nemohl.

Donedávna jsem pracoval přes britskou pracovní agenturu jako dobře placený zaměstnanec v profesi strojního mechanika v jedné soukromé, odloučené klinice, umístěné v guatemalské džungli. Trochu zvláštní umístění, není-liž pravda? Pokud se zde léčily exotické nemoci, dalo by se to akceptovat. Zpočátku jsem netušil, jak zvláštní je to pracoviště. Dva špičkoví lékaři, honosící se diplomy z věhlasných amerických univerzit, sekundovali doktoru Weissovi, známému neurochirurgovi, který sem z Evropy zajížděl zhruba jednou za tři měsíce. Z lékařů jsem si zapamatoval hlavně doktora Terpa, prý špičkového stomatologa, který mi několikrát provizorně ošetřoval mé rozbité zuby. Jeho nápadná, měděná čupřina věčně

rozcuchaných vlasů všude zářila a učinila jeho osobu nepřehlédnutelnou v záplavě zeleně bujného porostu. Hned vedle vrátnice provozoval pro zaměstnance malou zubní ambulanci s podezřele moderním vybavením, byť jen příležitostně a podle potřeby. Museli jsme se dopředu zapsat na čekací list a muselo nás být aspoň pět. Opravdové pacienty jsme viděli málokdy, vrtulník je dopravil – jako celebrity – na střešní heliport a my se mohli jen dohadovat, kdo to zase potřebuje novou plastiku. Jasně, tento tajnůstkářský způsob vzbuzoval podezření, nedůvěru a spoustu otázek, na které jsme si raději nechali zajít chuť. Například, s jakou to bolístkou sem přibyli? Museli to být pacienti opravdu výjimečně zámožní, když si profesor Weiss dovolil platit mechanika až odněkud z Evropy – to jako mě – se smluvním platem padesát tisíc dolarů ročně. A ostatní byli placeni možná ještě o chlup lépe...

Měl jsem na starosti flotilu diesel-elektrických agregátů, schovaných dál od kliniky, a to především kvůli hluku, ke které se časem přidaly tisíce metrů čtverečních solárních panelů napojených na tuny baterií. Pracovat pro kliniku ale neznamenalo, že se člověk může do budovy podívat. Pro drobná ošetření fungovala, jak jsem už zmínil, ambulance vedle vrátnice, kousíček za bufetem, i když nějaké větší ošetřování zaměstnanců jsem za celou dobu nezažil. Čtvercovou, dvoupatrovou, sněhobílou budovu o ploše dvou fotbalových hřišť s tmavými skly a heliportem na střeše obklopovala hradba pětadvacet metrů vysokých, vzrostlých stromů a boky zakrývaly kultivované keře před kouřovými okny, takže nebylo možné se dovnitř podívat ani skrz sklo. Aby bylo přiblížení na dohled ještě těžší, kolem dokola

stál pětmetrový plot s detektory pohybu, hlídáný kamerovým systémem a strážníci se spoustou pečlivě upravených mužů ve vojenských uniformách bez odznaků, ale s těžkou výzbrojí. O cesty a průseky porostem v okolí se staraly čtyři místních lidí, navlečených podobně jako já v montérkách. Jediný rozdíl byl v barvě – oni v oranžových, já v modrých. Jednou za čas je brzy ráno přivezl nákladáček, vyskákali a podle pokynů někoho z ostrahy vyčistili cestu, zařízli porost, který se nakláněl nad vozovku anebo na určitých místech vymýtili příliš vzrostlé keře a traviny. Systém mýtin vypadal na první pohled složitě, než jsem po čase přišel na to, že tyto plochy patří do struktury systému včasného varování. Na jejich uzlech stály detektory a informovaly o sebemenším pohybu. A ti chlapi v oranžových mundůrech nebyli žádní dělnasové, ale byli sem přivázeni z jedné nejmenované věznice, nazývané lidově Vasa a sem jezdili v podstatě za odměnu a ještě k tomu dostali pár šestáků za práci. Že jsou to muklové, jsem se dozvěděl až po přátelském upozornění od kolegy, abych se s nimi moc nepaktoval.

Přesto jednou tento systém drsné ostrahy selhal. To už jsem tam pracoval tuším druhým rokem, ale o tom řeknu něco až později.

Bydlel jsem na ubytovně za plotem s několika dalšími techniky, kteří se starali o veškerá vnější zařízení. Tam jsem se seznámil se sympatickým starším Američanem z Baltimoru, nějaký Paulem Conwayem. Byl jediný, který se dal s člověkem jako já do hovoru. Ostatní se chovali odtažitě a při jakémkoliv dotazu se zatvářili naprosto dotčeně, možná to tak měli ve smlouvě. Celkem nás bylo pohromadě šest a tvořili jsme pěknou směsku. Všichni, včetně Paula,

tu pracovali výhradně pro peníze a proto akceptovali tuhý režim, vzdáleně připomínající vězení. Paul samozřejmě zasílal všechny vydělané peníze domů rodině, měl tehdy tři skoro dospělé děti, studující na dobrých školách. Vždycky říkal, jak jsou ty školy v Marylandu drahé. A nekoupil si nic, snad jen papíry do foťáku, dopisní papír s obálkami a každý týden poctivě psal manželce. Jednou jsem se ho ptal, zrovna když byl v tvůrčím zaujetí a popsal už druhý arch papíru, o čem může při naší jednotvárné práci pořád psát?

„To máš hochu těžký,“ pokrčil rameny, „píšu o papoušcích, o květinách, hlavně orchidejích, a taky o stesku a o tom, že se už brzy vrátím, ale až děti dostudují. I o tom, jak mi manželka, jako ženská, víš?, chybí a tak. No a přiložím nějakou hezkou fotografii z Polaroidu s obrázkem třeba pavouka, masožravé květiny nebo krásně vybarveného květu. To moje žena vždycky ocení.“

V jeho případě ale bylo něco jinak. Jednou za dva měsíce dostal z oblasti propustku na krátkou, tří denní dovolenou. Obvykle jel do Panamy, kam za ním přiletěla manželka ze Států a občas vzala s sebou také děti.

Měl to prostě smluvně nastavené jinak, protože na rozdíl od něho jsme se my ostatní mohli podívat domů jednou za rok. No, krátce řečeno, já tuto příležitost využil pouze jednou. Paul se vždycky ptal, proč nejedu na Vánoce nebo Velikonoce jako ostatní, ale já se mu styděl říct, že nejedí hlavně kvůli neurovaným a rozjitřeným rodinným poměrům. Vždycky jsem se na něco vymluvil.

Měli jsme leccos zakázáno, a to přímo i ve smlouvě, mezi jiným cokoliv v okolí fotografovat. Ovšem Conway byl jediný člověk, který

měl k dispozici fotoaparát pro okamžitou expozici, tedy ten zmiňovaný Polaroid, i když se do něj těžko sháněly papíry, a mohl tím pádem pořizovat obrázky. Samozřejmě s autocenzurou.

O dva kilometry dál, u přívozu (ale byl to spíš brod) divoké říčky, stál malý obchod se zbožím koloniálním a omezeným sortimentem. Pokud bylo potřeba něčeho, co zrovna neměli, stačilo si objednat a za několik dnů to dorazilo. Za mírný poplatek bylo možné si zatelefonovat přes satelitní telefon, protože mobilní telefony v téhle divočině nefungovaly a dráty tu taky nebyly. Nebo si mohl zákazník na chvíli sednout k počítači připojenému k internetu, taky přes satelit, a objednat si něco třeba i z eBaye.

Na rozdíl od věcí koupených přímo z regálu prodejny, které jsem si mohl rovnou odnést, ostatní objednané zboží bylo doručeno na strážnici vedle kliniky, kde jsme si mohli na výzvu vyzvednout balíček na jméno. Adresa pobočky obchodu byla zasilatelstvím směřována vždycky na Uaxactúm, což byla asi nějaká zapadlá díra poblíž v džungli, kam zřejmě vedla ta jediná udržovaná cesta odsud. Abych řekl pravdu, vůbec nevím, jak město Uaxactúm doopravdy vypadalo. Jel jsem přes něj jen třikrát, tedy při příjezdu na kliniku a při jedné návštěvě vlasti, a to jen v noci.

Jednou jsme se s Paulem vydali na lov motýlů. Ne, že bychom se za nimi honili tím zarostlým porostem, to zrovna ne, ale Paul, vyzbrojen tím svým Polaroidem, mě zavedl poměrně daleko za místní

obchod pěkně pohodlně, po cestě dolů. Říkám sice dolů, ale převýšení nebylo větší jak jeden metr na kilometr.

„Podívej, támhle končí asfaltka,“ ukázal na několik vzrostlých stromů, které tvořily pomyslné stromořadí. Vozovka neznatelně přešla v šedivou, poměrně rovnou cestu. „Všude kolem tu je vápencové podloží, tady nejsou nikdy rozbahněné cesty, však víš, jak tu pořád prší.“ Zastavil se těsně u stromů: „Na tohle si dávej pozor, chlapče,“ ukázal na šedivé krabičky, upevněné dobrých dvacet metrů vysoko. Kdyby mě neupozornil, tak bych si jich ani nevšiml. „To jsou pohybové detektory, stejný jako u nemocnice, sledují ty průseky a cestu. My dál po cestě nemůžeme, přes to se dostaneš jen s mikrobusem od obchodu, však víš, občas s tím někdo jede.“ Honosně nazýval mikrobusem starou dodávku od Volkswagenu, kterou někteří strážníci v sobotu jezdívali na zvláštní propustku do Uaxactúmu, aby se trošku povyrazili s děvkami. „O půl kilometru dál po téhle cestě stojí ještě jedna strážnice, to aby mohli tyhle detektory vypnout. Tam jsou prý vojáci na rozdíl od těch bachařů tady. Já tam sice žádné neviděl, ale znáš to, co kdyby?“

„Co by se stalo, chytli by nás?“

„Tady nikdo nikoho nechytá. Mezi těmi stromy, asi o sto metrů odsud, se schovávají dvě kulometná hnízda, plně automatická, fungují na teplo, na pohyb a na lidi, ale jaguára si prý nevšimnou. To se mi ale zdá jako pěkná blbost. Slyšel jsem, že prý to reaguje jenom na osoby, které chtějí utýct pryč. Tudy je to jediná schůdná úniková cesta odsud.“

„Je to legální?“

„Ale chlapče, co myslíš?“ významně se zasmál. „Tímhle směrem je Uaxactún, zhruba pětadvacet kilometrů vzdušnou čarou, za ním pak už jen mayská rezervace. No, prales! A tímhle,“ ukázal skoro na opačnou stranu, „tímhle směrem je Belmopan, to je už v Belize, zhruba pětadvacet kilometrů, na hranici možná ani ne dvacet, ale všechno je to sakra těžkým terénem. Pojď, jdeme tady nahoru.“

Přešli jsme na druhou stranu relativně úzké cesty, ale to optické zúžení způsobil asfaltový pruh vozovky s těmi nakreslenými žlutými krajnicemi, nebyly od sebe dál než čtyři metry. Paul vytáhnul foťák a udělal parádní obrázek pavučiny, na které v klídku sedící pavouk požíral velkého motýla. A najednou ztišil hlas: „Abys byl v obraze, chlapče, tu kliniku financují pochybné organizace, říká se, že v tom jede CIA i narkomafie. A místní politici tomu všemu dali legální krytí. Ostatně, celá tahle oblast je naprosto ideální, odsud je kamkoliv blízko, do Mexika, do Belize i dolů do Hondurasu. Přes ty hory, samozřejmě. Ale ne aby ses prokecnul před ostatními vlky, rozumíš? Navenek je tahle klinika secsakra vážená instituce pro boj s exotickými chorobami – tím totiž zdůvodňují její izolovanost – i když je to jen zástěrka... Dokonce tu byl i vysoký potentát OSN, to snad víš ne? Všichni se na recepci poplácávali po ramenou a žrali kaviár...“

„Ale ti pacienti vypadají spíš jako cizinci.“

„Nikdo z místních politiků by si tu nenechal operovat ani slepé střevo.“

„Myslel jsem si, že tu dělají hlavně plastické operace.“

„Blázníš? Bůhví nad čím v tom baráku koumají. Klidně bych věřil, že tu léčí jen nějaké průstřely, he. Narkobaroni z Mexika platí zatraceně dobře. A profesor Weiss, který to všechno vede, není jen nějaký cápek, je to údajně vynikající neurochirurg, má další kliniky v Německu, které mají po celé Evropě výborný zvuk. To víš, vyndat střepiny od granátu z oblasti páteře a neochrout chce skutečného machra.“ Zasmál se, jako by řekl dobrý vtip.

„Proč ale nesmíme vstupovat do budovy my?“

„To bys musel snad šlápnout na minu, nebo tak něco. Ale to se tu ještě nestalo. Víš, my jsme tu na práci a jsme součástí kamufláže, takže se nás jen tak nemůžou zbavit, to by mohli rovnou celou kliniku zavřít a proto nám nemůžou ani nic říct. Ty udržuješ agregáty v chodu, já se starám o čidla a ploty, Fred, ten Švéd, ten s tím druhým maníkem, kterému nemůžu přijít na jméno...“

„Sid?“

„Jo, ten Irčan, ti mají na starosti vozový park, palivo, a takový blbosti. Jo, a na Joea, na toho veselého Joea si dej pozor, občas klade kontrolní otázky. Myslím, že je jen nastrčený agent a snad se ani nejmenuje Joe. A hlavně mu nevěř, že je tu pro peníze, podle mě je to nějaký uprchlý zločinec nebo mafián, CIA nad ním drží ochrannou ruku a tady se jen zašil.“

„A co ten Zoli,“ vzpomněl jsem si posledního ubytovaného, kudrnatého Afroameričana.

„Ten tanečník, co dělá na anténách? O něm nic nevím. Dneska jsem ho ještě neviděl...“ pokrčil rameny Paul. Pomalu jsme se vraceli zpátky k obchodu. „Musím se ještě zeptat, kdy mi pošlou další balíček

do foťáku, tohle je parádní, co?“ ukázal mi nešťastného, zaživa požíraného motýla, zachyceného v živých ale poněkud pochmurných barvách.

„Jaký jste měl lov, pane Conway?“ zahlaholil uctivě jasný hlas prodavače, který v sobě nezapřel indiánské předky. Jeho oči si nás pozorně prohlížely. Vzdáleně svým pomačkaným, ale kamenným ksichem připomínal Charlese Bronsona. S Paulem vždycky mluvili všichni neobyčejně uctivě, a nebylo to určitě jen tím, že byl z nás nejstarší. Já si zcela soukromně myslím, že byl vysloužilým agentem CIA, který to tu chtěl těch pár let doklepat do důchodu a za slušné peníze. Nikdy to nezmínil, ale podle mého u CIA byl! Když mě poprvé uviděl, tak se rozhodl, že mě musí kapku proškolit, abych se prý v dnešním světě plném vlků neztratil. Jinými slovy řečeno, honil mě jako nadmutou kozu a velel jak při výcviku čerstvých branců. No, na druhou stranu, trocha pohybu ještě nikoho nezabila, ne?

„Však se podívejte sám,“ nastrčil mu před oči fotografii motýla, „Manželka bude mít z tohohle obrázku radost, já to ani nepočítám, ale ona říká, že už má těch obrázků na celé album.“ Usmál se Paul a pokračovali jsme dál k ubikacím. „Na tohohle taky pozor,“ procedil tiše skrz sevřené čelisti, „patří k těm strážným zezdola, i když na to nevypadá a nenosí uniformu. Ale je to komandante.“

Ubytovna, nízký baráček vedle uměle vytvořeného valu, mohla pojmut mnohem víc lidí, možná i dvacet, ale zatím nás bylo jen šest, i když lůžek bylo stále připraveno pro deset lidí. Paul dopsal dopis, přihodil obrázek z Polaroidu a odnesl to do poštovní schránky ve

strážníci. A pak jsme šli třeba do posilovny, nebo na hipodrom, nebo jinak užitečně zabíjet nudu.

Čekala mě obhlídka agregátů, které se skrývaly vedle, právě za tím umělým náspem. Val jednak účinně tlumil hluk, ale hlavně, izoloval stroje od okolí. Byl to vlastně okraj nějakého bazénu, skoro sto metrů dlouhého i širokého, který vytvořili staří Mayové možná už před tisíci léty. Voda ale v průběhu věků, a dost možná že už za jejich života, z bazénu zmizela a zůstala vyprahlá, velmi suchá půda, kterou právě v těch místech nedokázaly svlážit ani časté deště, a kde se s bídou dařilo jen nějakým krátkým, tvrdým trávám. Nápadně vyprahlý světlý čtverec uprostřed zelené, vzrostlé džungle musel být při pohledu z výšky nesmírně nápadný a nepřímou ukázkou na bělostně zářivý monolit povrchu budovy nemocnice, zasazený v bujném porostu. Když jsem se jednou potuloval po okrajích valu, chřupal mi pod nohama spousta břídlícových plátků. Někdo je už v dávné době strhal ze dna bazénu a použil na vystlání koryta místního potoka, který se za ta staletí posunul o spoustu metrů od valu. Snad aby se z něj v parných dnech neztrácela voda... taková ironie!

V několika úzkých papundeklových barácích se schovávaly agregáty, utopené na dně bazénu, dobré tři metry pod úroveň terénu. Vždycky běžely dva stroje najednou a po šesti hodinách se přepnuly na další dva. Celkem jsem se staral o deset agregátů. Starat se, no, co to znamenalo? Pravidelně kontrolovat stav paliva a maziva, jednou za týden převzít cisternu s palivem, tu a tam v běžné údržbě vyměnit nějakou tu součástku a regulovat nastavení baterií. Solární panely dodávaly až pětinu denního výkonu, takže se na palivu něco ušetřilo.

Ale úspory, to nebyl ten hlavní přínos. Hrál se hlavně o pohotovost a připravenost, to bylo jediné kritérium, za které jsem byl hodnocen.

No, a ten osudný den jsem pro kontrolu obešel zařízení ještě jednou, jako obvykle kolem desáté hodiny večer, to už byla tma. I džungle utichla. Vyšplhal jsem se až na nejuvdálenější val, u kterého se zachovala kamenná mayská terasa. Chodívali jsme se sem dívat na západ slunce, protože zde bylo široko daleko nejvyšší místo a dosahovalo až nad vrcholky stromů. Dokonce i budova nemocnice jako by byla níž. Někteří odvážnější u toho popíjeli tequillu, těm se perspektiva ještě více zkroutila. Dokonce jsme si sem dali i jednoduchou lavičku, u které se mihotala světýlka ze zahradních solárních lampiček. Dneska ale nebyl čas na tequillu. Chvíli jsem tam seděl sám, když tu vpadli na plošinu dva strážní, ozbrojení samopaly.

„Co se děje?“ zeptal jsem se a raději pro jistotu zvednul ruce. Člověk nikdy neví a někteří muži z ostrahy bývali lehce nervózní a nebylo to jen ze sluníčka. Tihle byli noví a já je neznal. Pořád sem přicházeli noví a noví lidé. Někdo říkal, že mají pocuchané nervy od přírody, jiný zase, že po kokainu... A nechat se trefit jen tak z blbosti...? Blbost, co?

„Hledáme vetřelce, na základnu vnikl muž. Neviděl jste někoho?“ Mluvil s přízvukem, jako všichni ti žoldáci, kteří byli smetení z celého světa... ale nepřestávali na mě mířit.

„Neviděl,“ řekl jsem dost bojácně. Přístrojem pro noční vidění prohlédli okraje pralesa. Tahle část pod terasou nebyla nijak oplocená a příliš často se nemýtila. Jednak proto, že pod valem skoro žádná tráva nerostla, kromě nějakých super odolných tvrdých keříků, vysokých nejvýše deset centimetrů a jednak proto, že parta v oranžových mundůrech nedávno vysekala všechnu vysokou, třtině podobnou travu v okolí a díky tomu pod ní valná část ostatního nízkého porostu zaschla. A taky, komu by se chtělo lézt na okraji džungle do změti divokých banánů a nějakého lepkavého sajrajtu s pořádně dlouhými ostny, že?

Asi o půl hodiny později jsem zaslechl nedaleko terasy nějaké šustění, lupání a praskání lámajících se stébel tvrdé suché trávy. Opatrně jsem sešel pod zeď terasy a posvítil si na polehlý zažloutlý porost. A tam, kousíček od zdi, ležela zhroucená postava. Otočil jsem ji. Byl to muž, a dost vyhublý, v nějakém bílém oblečení, v divně volných kalhotách a košili bez rukávů. Z levé ruky mu tekla krev, jako by si právě vytrhnul nějakou kanylu z žíly a karmínová kapka potřísnila oděv. Vyndal jsem papírový kapesník z balíčku, místní vymoženost dostupnou v obchodě s omezeným sortimentem, a mohl mu alespoň zastavit krvácení. Jakmile se balíček jednou otevřel, nevydržel dlouho, za pár hodin byl díky vysoké vlhkosti vzduchu nacucaný jak mořská houba a prakticky nepoužitelný. Odtáhnul jsem ho pod vyčnívající kámen, kterých trčelo ze zdi několik. Zaúpěl a probral se z chvilkové mdloby.

„Pomozte mi!“ k mému překvapení poprosil – česky.

„Vy mluvíte česky?“ vyhrknul jsem.

Mlčky přisvědčil.

„Co tady děláte, člověče? Víte, kde jste?“

„Kde to jsem?“ mátožně se pokusil nadzdvihnout, ale pak si všimnul, že držím papírový kapesník složený do polštářku na jeho ruce. Sám si stisknul ránu. Došlo mi, že netuší nic.

„Jste v Guatemale, přibližně dvacet kilometrů od hranic s Belize, kousek pod námi je říčka, teď je v ní zrovna trocha vody a teče do Uaxactúmu.“

„Kolikátého je dneska?“

„Pátého srpna.“

„Bože, jsem tu už nejmíň měsíc.“ Vzdychnul. „Nemáte něco k pití, potřebuju vypláchnout ta sedativa.“

„Mám jenom vodu,“ podal jsem mu plastovou láhev. Víc jsem v torně s sebou neměl. Poděkoval očima a naráz ji vypil. Musel mít rázem v žaludku rybník.

„Počkejte tu, skočím pro světlo,“ vyběhl jsem nahoru na terasu a vzal jedno z těch solárních světýlek.

„Kolik je hodin?“ Trochu ožil.

„Jedenáct pryč. Jak jste se tu objevil? Proč jste sem proniknul?“

„Já chci utéct! Utekl jsem z té... kliniky..., kde hlavně dělají pokusy na lidech...,“ dodal tišeji. Najednou se vzchopil a zády se opřel o kameny. „Podejte mi to světlo,“ napřáhl ruku. Poslušně jsem mu podal lampičku. Přiložil si ji na levou stranu obličeje, skoro k uchu. Nejprve jsem si toho nevšiml, ale až po chvílce zasvítilo něco stříbrně, jako nějaké drátky vystupující z kůže.

„To je nějaký divný piercing...“

„Ale jděte, to jsou dráty rovnou do hlavy... to mi nastřelili pod kůži ti felčáři. Takhle si chtějí asi pojistit lidi. Já zdrhnul, než tam stihli dát nějaké... zařízení... mimochodem, jmenuji se Mósaó, Raúl Mósaó a jsem z Belize.“ Zavřel na chvíli oči, asi v bolesti.

„Já se jmenuji-“

„Ne, neříkejte to!“ rázně mě přerušil. „Nechci to vědět. Stačí už jen to, že vím, že jste Čech. Když něco nevím, tak to ze mě nemůžou dostat při výslechu.“

„Při výslechu?“

„Samozřejmě, to nejdou žádní lidumilové, hlavně ten jejich zubař je sadistická svině. A jedinou zárukou je nevědomost.“

„A jak jste se dostal... tam?“

„Lehce, unesli mě z Belize. Nakrknul jsem pana Ševela a on se chtěl asi podívat do mé hlavy, aby se dozvěděl, kam se poděl objekt jeho zájmu,“ ušklíbl se do světla. Usoudil jsem, že mu asi proudí v žilách kapka indiánské krve, to dělaly ty oči a trochu vystouplé lícní kosti. „Vy tu pracujete, příteli?“ zdvihl ke mně oči.

„Ano, zaměstnali mě jako-“

„Ne, ne! Neříkejte to!“ zase mě zabrzdil. „Stačí říct jen, že pracujete... To spíš vám řeknu já něco o sobě,“ ještě víc se posunul, „využijeme ten čas, vlci se stáhli na druhou stranu dolů k cestě, myslí si, že budu utíkat tam tudy vodou.“ Říct *dolů* znamenalo jen obrazně, tahle oblast byla placatá skoro jako polabská nížina, to jen okraje hipodromu převyšovaly terén o nejméně deset metrů a to ani nedosahovaly k vrcholům stromů u kliniky. I řeka tu tekla dost líně a nebyť občasných záplavových vln po prudkých deštích, padajících

na úbočí vzdálených kopečků, možná by se už dávno ztratila v závrtech ve vápenaté půdě a zbyly by po ní jen dvou, třímetrové tůně skryté v šeru pod korunami vzrostlých stromů.

„Mám tu ještě čokoládu, chcete?“

„Rád. Něčím musím zaplácnout žaludek.“ S povděkem přijal notně změklu tabulku. Přisedl jsem na bobek a podal mu další, na čtvereček složený kapesník. Přiložil ho na paži. Už to nekrvácelo.

„Dostala mě vlastní blbost. Pomohl jsem osvobodit z vězení jednoho člověka, takového potrhleho hledače brouků, ale sakra dobrého kuchaře. Přijel si pro něj nějaký... nějaký chlap z Prahy. Jméno mi už vypadlo, i když je to jen pár měsíců. No, a ten si ho odvezl. A já udělal tu blbost, že jsem jel zpátky do Belmopanu na letiště, místo abych se někde zašil. A tam mě drapsli jejich žoldáci. Věděli přesně koho hledat. Ale zase na druhou stranu, ti dva to asi stihli a zmizeli přes Mexiko. A já uvíznul na nějakém ranči, kde mě drželi snad dva měsíce, než mě přivezli sem.“

„Sem na tu kliniku?“

„Jasně, sem na tu experimentální kliniku. Personál je skutečně špičkový, to jo,“ řekl s nesmírnou ironií v hlase.

„Plastické operace asi vynášejí, ne?“ pokrčil jsem rameny. Ani jsem nevěděl, co na to říct.

„Coó?“ vykulil na mě udiveně oči. „Jestli tady nějakou plastiku vůbec dělají..., musí se jednat o těžkou popáleninu na ksichtu nějaké filmové hvězdy. Tady je, pane, sehraný neurochirurgický tým a pod jejich skalpely končí hlavně političtí odpůrci nejrůznějších režimů, vydržuje si to jak narkomafie, tak různé režimy, tak i CIA, ta má prsty

skoro všude, jižní Amerika je sakra rozlehlá a amíci ji mají jako svůj dvorek.“ Uchechnul se.

„Nerozumím.“

„Z inteligentního člověka dementem snadno a rychle!“ zamračil se. Chtěl lusknout prsty, ale nepovedlo se mu to.

„Aha,“ dovtípil jsem se, „ty drátky, to je tedy jejich práce?“

„No jasně, mně je akorát ještě nestrčili do lebky, jen pod kůži a nezašili dovnitř baterku. Nestihli to! Jsou to... asi nějaké elektrody, prý do určitých center mozku. A když to připojí k počítači a pustí ten jejich program, tak je to, jako by se vám hrabali v hlavě rozžhaveným pohrabáčem. Rozumíte? Řeknete jim všechno, co chtějí. Dokonce i to, na co si už ani nevzpomínáte a co možná už ani nevíte. Takhle jsem jim vykecal veškeré informace o tom chlápku z vězení.“ Z hlasu mu číselá lítost a smutek. „A k tomu mi ještě něco píchli...“ instinktivně si přetřel dlaní předloktí.

„Co budete dělat?“

„Musím se dostat na druhou stranu, domů, do Belize, k Mayům, mám mezi nimi spoustu příbuzných a známých. Tam se schovám... A musím se zbavit těch drátů...“

„Cesta bude těžká, je to dvacet kilometrů džunglí...“, namítl jsem.

„Dole u strážnice je několik džípů a dvě motorky. Když to obejdu a pojedu bývalou stezkou nosičů kaučuku, do rána budu na druhé straně. A vrtulník jen kvůli mně nepovolají, nikdo z velkých šéfů tu dneska ani zítra nebude a pěšáci nic nerozhodnou.“

„To se asi pletete, možná už zalarmovali spoustu hlavounů a zítra určitě někdo nakvap přiletí... můžete to zkusit.“

Nevědomky jsem mu podal pomocnou ruku. Pomohl jsem mu projít kolem agregátů a ubikací. Dneska si uvědomuji, jaká to byla pošetilost, ale tehdy mě ani nenapadlo, jak by moje počínání mohlo být nebezpečné. Prošli jsme kolem strážnice, kde byl jediný muž, ostatní zřejmě strážili dole na cestě nebo prohledávali křoviska u řeky. Raúla jsem nechal na té vzdálené straně ve vysoké trávě, těsně u říčky. Tvrdil totiž, že stezka začíná právě tady, kde já viděl jen temnotu pralesa. Musel to tu znát!

S malou dušičkou jsem se vrátil a vyvezl jeden z motocyklů ven. Celou dobu jsem si nadával, proč mu pomáhám, ale na druhou stranu mě hřál pocit, že jsem Raúla zachránil.

„Zvládnete to? Není to nejlehčí mašina a–“

„O to se nebojte, jak nasednu, tak to zvládnu, jen... jen se co nejrychleji vraťte na svoje místo, já chvílku počkám, bylo by škoda, kdybyste tu kvůli mně bezdůvodně exnul.“ Bez rozloučení se posadil v tom svém bílém hábitu na motorku a pomalu, klátivým pohybem se vnořil do porostu. Obdivoval jsem ho, i po tom všem, čím prošel, se nevzdal. Snažil jsem se vrátit k agregátům co nejrychleji a co největší oklikou, abych zapadl do jednoho domku, kde hlučel motor, takže jsem ani vzdáleně nezaslechl, jak Raúl nastartoval.

Raúlův útěk byl jediným závažným incidentem, který se udál za ta léta, co jsem v areálu pracoval. Nikdy potom se už nestalo, že by někdo z kliniky uprchnul někam pryč, do džungle. Naopak, dovnitř se dobývali někteří, řekněme nerozumní lidé, které major z ochranky nazýval prostě bandité, a ti většinou nepronikli ani k oplocení budovy. Vlastně někteří už skončili u cesty pod palbou infra

naváděných velkorážných kulometů. To jen ostrý zvuk střelby v tiché noci ohlásil příchod nezvaného vetřelce a poplašil tisíce rozespálých ptáků. Nikdo za dne už nepátral, kdo to prostor narušil, o ostatní úklid se v krátké době postarala příroda sama. Kromě jedné výjimky, a to šlo o jaguára, který beztak včas utekl.

O Raúlovi jsem už nikdy neslyšel, ale dopadnout se ho zjevně nepodařilo. Ještě několik let visel jeho portrét, vylepený na strážnici a v kiosku s proklamovanou odměnou za dopadení, dokud nevyblednul a nakonec se úplně nerozpadl.

Můj desetiletý kontrakt se pomalu chýlil ke konci. Větší část osazenstva techniků se obměnila. Paulovy děti konečně dostudovaly a osamostatnily se, takže skončil i on a vrátil se zpátky do Marylandu. Jednou za čas mi napsal dopis, jak se má, co dělá a jak si užívá zbytku vydělaných peněz s rodinnou. A neustále mě nabádal, abych nepřestával cvičit a byl stále ve střehu. No, praštěnej Amík.

To jsem ještě ani nezmínil. Paul byl pro mne celá ta léta něco jako osobním trenérem a instruktorem nejen bojových umění... No, abych si příliš nefandil, spíš než bojových umění měl bych spíš říct kombinované sebeobranu. Bylo to fakt dobré cvičení proti lenosti.

Paula nahradil na krátkodobý kontrakt nějaký ostřílený chlapík, ostatně říkali mu Mani, jenž prazvláště mluvil španělsky i anglicky. S velkou bídou chápal složitější věty a rozhodně nerozuměl humoru. Asi i proto byl docela skoupý na slovo. Nebyl nejmladší, čtyřicítka ho

už jistě minula, ale vypadal mladistvě, a jak jsem později zjistil, díky svému postoji zapřisáhlého abstinenta dokázal s jasnou hlavou seřezat rotu ožralých strážných dřív, než na sebe začali vytahovat kvéry. Díky tomu svému postoji si získal mezi těmi gaunery takový respekt, který hraničil až s obdivem. Což bylo hodno ocenění u chlapů bez víry, smetených z různých koutů světa, kteří uznávali jen právo nejsilnější pěsti.

V té době došlo k nezvyklé události. Po dlouhotrvajících deštích se rozvodnila říčka Čaxiú a nás, techniky – bylo nás už osm – vyslal správce ke kiosku, abychom zdvihli provizorní molo. Měli ho tu možná jen na okrasu, ale správce trval na tom, že by bylo škoda, kdyby jej proud rozbil o klikaté stěny po proudu. Doteď jsem nevěděl, že se říčka o pár set metrů dál zužuje, prudce několikrát zatačí a pak se rozlévá do okolí a zaplavuje džungli.

Za vytrvalého deště jsme se na to vrhli, já a Mani vytáhli lana a ostatní se snažili za stálého láteření uvolnit zachycené větve v konstrukci. Vyběhl i prodavač z obchodu, ale nešťastně uklouznul a rozplácnul se na kluzké kostře mola, pokryté kulatinou. V ten okamžik se celá konstrukce posunula, kůly, na kterých podlážka stála, zapraskaly a levým rohem se všechno zřítilo přímo do zuřícího proudu vody. Všech sedm osob naráz zmizelo v propletenci pěnící vody, uvolněných dřev a zoufale mávajících končetin. Na několika místech rozhodně zrudla zpěněná voda!

„Pusť to! Hned!“ Mani na mě duchapřítomně zařval a oba jsme konec lana pustili včas a tím si bezesporu zachránili život my dva. Strážný, připravený v džípu, se v poslední chvíli vyhnul svištící

koncovce lana se sloupkem, kolem kterého se Mani pokusil před událostí smyčku utáhnout. Obrovským překvapením pro mne bylo snad jen to, že na mě zařval *česky!*

Nakonec všechno zmizelo v dmoucí se vodě za nejbližší zatačkou, vystlanou houštinami větví s nánosy servaných listů.

Tragickou bilanci podtrhnuły události jako vyšité z Murphyho zákonů. Podělaly se tři z pěti spřažených agregátů, a aby toho nebylo málo, při noční vichřici se utrhl vedení na satelitní přijímače, umístěné rovnou vedle heliportu na střeše budovy kliniky.

Mani mě požádal o pomoc, protože na všechno zůstal najednou sám. Snažil jsem se s ním zapříst hovor, protože mě ten chlap fakt začal zajímat. Ale jakmile jsem na něj promluvil česky – v ten okamžik ohluchnul, a rozuměl jen jednoduchým španělským nebo anglickým větám. Asi ještě nebyl na pokec ten správný čas.

Díky tomu neštěstí jsem se dostal do budovy kliniky, poprvé za těch deset let! Ovšem jen na střechu, vnitřek mi byl stále utajen. Vylezli jsme po bočním žebříku a museli především uklidit hromady listů, servaného z okolních stromů, které s popadanými větvemi vedení přerušily. Mani prokázal vysokou zručnost, spolu jsme dráty natáhli během pár desítek minut. Zrovna, když jsem upevňoval výztuhy k anténě, protože původní měly podpurné plechy úplně rezaté, vyhouplnul se nad koruny stromů malý vrtulník. Za pár minut bez nějakých okolků přistál na střeše. Překvapilo mě, že doktor Weiss, který se zrovna nacházel v budově, přišel osobně podat ruku návštěvníkovi, hubenému, mírně prošedivělému muži s nápadně

pravidelnými a svítivě bílými zuby. A choval se před ním přinejmenším uctivě, skoro se hrbil.

„Jak se vám daří, pane Sevele? Jaká byla cesta?“ afektovaně zahlaholil a my čekali, zdali se třeba ještě neukloní hlouběji a ponížěji.

„Děkuji. I když je po takové bouři, cesta proběhla bez problémů. Za to vděčím především vám.“

„Ale to ne, to je týmová práce, přece jen už to podnikáme pár let.“

„Slyšel jsem, že prý máte personální problémy.“

„Bohužel, přišli jsme o většinu technického personálu na vnějších stanovištích. Věřím, že během pár dnů se i toto vyřeší.“

„Naše zájmy tedy ohroženy nejsou?“

„Rozhodně nejsou! Pořád jste v pohybu? Stále hledáte ty své živé... ehm... artefakty?“ oba se tomu krátce zasmáli, ale každý jinak, Sevel kysele a Weiss neupřímně. Ti dva se zřejmě nemají rádi! To byl postřeh!

„Jen si nemyslete, doktore, mám zprávy, nad kterými budete zírat. Budu vás zanedlouho potřebovat v Evropě.“ A vzal ho důvěrně za loket.

„To je pro mě velká čest...“ hlas se mu zatetelil se špatně skrývaným očekáváním a uctivost z něj přetékala jak splašky z kýble. Zmizeli v budově, aniž by nám věnovali pohled.

Po celé odpoledne se na nás valila spousta práce, ale podařilo se mi za Maniho lví pomoci zprovoznit další z agregátů. Přišel se na naši práci podívat i správce Bormann, který nešetřil slova chvály.

„Dali jste to dohromady v rekordním čase! Zmíním se na správním výboru.“ Opakoval roztržitě. Byl rozhodně nervózní, to asi tím novým návštěvníkem.

„Nebojte se, v noci to pohlídám a zítra se pokusím dát dohromady další agregát.“

To jsem ale bohužel už nestihnul.

V noci, kolem desáté, mě čekala jako obvykle procházka mezi stroji. Všechno šlapalo tak, jak mělo. Počkal jsem si na přepnutí na další agregát. A pak se vydal, jako každý večer, na terasu starých Mayů. Ani jsem nestihnul dojít ke kamenné stěně. Kousek od ní mi nohy brkly o nastražený tenký drát a já se poroučel k zemi. Zároveň došlo k tlumenému výbuchu v dřevěné boudě, a jako mávnutím kouzelného proutku se v záblesku odklopila střecha a celý domek se rozpadl. Vzplál oheň jak o čarodějnicích a začal stravovat to staré, skoro vysušené dřevo.

Světla se automaticky rozsvítila mezi budovami strojoven, když jsem se konečně vymotal z drátu a vstal. A už jsem neudělal ani krok. Kdosi na mě shora, z kamenné terasy skočil a praštil přes hlavu. No, praštil, spíš srazil znovu na zem.

Zaskočila mě prudká bolest, hlava mi jen hořela a já měl pocit, že se houpu někde na hladině hodně neklidné řeky.

Po chvíli jsem se přece jen vzpamatoval a vydal se ke strážnici skrz osvětlené cesty mezi baráky. Tam způsobilo moje zjevení doslova

poprask a velitel hlídky, který mezitím se sluchátkem na uchu organizoval hasičské práce, zavolal Bormanna. Ostatní strážní zřejmě vyběhli ven hned po výbuchu. Když mě Bormann uviděl, úplně se rozklepal, hned vydal několik příkazů a já se za pár minut ocitl v záplavě světla tváří v tvář udivenému doktoru Weisovi... bohužel – v tu chvíli nastal konečně ten okamžik, kdy jsem se podíval dovnitř budovy a pak dál, až na operační sál.

Probíral jsem se dost těžko, bylo mi blbě od žaludku a měl jsem pocit chlupatého jazyka. Před očima mi tančily barevné žlutočerné kruhy, jako by se v každém oku otáčely dvě obrovské vosy s přerostlými zadky a tancovaly ptačí tanec s hrůzně trhavými pohyby, které ve mně už jen při pomyslení vyvolávaly nové záchvěvy nevolnosti.

„Jak to s ním vypadá, doktore?“ hlas jsem nedokázal přiřadit k žádné tváři a představa mrskajících se vosích zadků mi přišla obzvlášť zvrácená.

„Dostal půl roku života navíc, ale déle mu to nevydrží. Jak jste přišel na to, že patří k těm... zajímavým?“

„Má to přece vepsané ve své DNA. Jen jsme sakra nemohli tušit, že ho máte schovaného celá ta léta tady, rovnou pod nosem. A nebyť téhle nešťastné události...?“

„Ale on přece na ty vaše testy po operaci nereagoval! A navíc, o tom vůbec nic neví, má to teďka v hlavě celé převrácené. Můžeme

očekávat, že se mu třeba poškodila paměť nebo to ovlivnilo i osobnost.“

„To je jedno, doktore, patří k nim a věřím, že nás dovede k dalšímu a pak k dalšímu.“

„To je za tím ta vaše posedlost?“

„Ale jděte, je to jen o hledání ztracených technologií. A vůbec, doktore, už jste něco zjistili o tom incidentu?“

„Nic moc, podle všeho chtěl ten indián vyhodit do povětří elektrické agregáty a tím nám znemožnit provoz budov a možná i nějak zastrašit. Musel jaksí projít ostrahou...“

„Pokud nebyl sám, máte problém.“

„Bohužel, už nám to nepoví. Strážníci ho sestřelili z náspu jak asfaltového holuba.“

„To je chyba!“ řekl suše muž. Byl to rozhodně nějaký šéf. Velký šéf! „Kdy bude náš pacient schopen vstát?“

„Probere se každou chvíli, pošlu sem Lilly, ona už to zvládne. Je nesmírně... agilní!“

„Myslíte?“

„Samozřejmě! Navíc je to ženská!“

„Tak dobře.“

Něco klaplo a rozhostilo se ticho. Dlouhé minuty jsem ležel bez hnutí a poslouchal šumění v uších. A pak jsem se pohnul, jakmile znovu klaply dveře a ty prdelatý vosy se přestaly naklepávat v kroužcích a konečně zmizly, jako když střelí do hejna vrabců. Chvíli trvalo, než si oči zvykly na záplavu světla a než přestaly z té radosti slzet. Chtěl jsem si je otřít, ale nějaká mocná síla mi ruku

zadržela a ani vůle nepomohla, pazoura vážila snad tunu. Pak jsem konečně po mocném zamrkání oči otevřel a uviděl jí. Nádherná kráska s čokoládovými očima a s hřívou černých, do modra se lesknoucích vlasů seděla nenuceně v nějakém přiléhavém oblečku vedle lůžka, přímo v mém zorném poli. Vypadala jako sestřička bez čepečku, s dokonalým make-upem vtisknutým v broskvové tvářičce. Z fleku by se mohla postavit s tou svou výbavou pod běloskvoucí blůzkou před objektiv fotografa z Playboye.

„Dobrý den, pane! Já se jmenuji Liliana, ale můžete mi říkat Lilly,“ pozdravila se zářivým úsměvem, který ji automaticky naskočil, jakmile zpozorovala, že jsem už zaostřil. A pak přiskočila a podržela mi skleněné brčko u suchých rtů s nějakou ne příliš sladkou limonádou.

„Kde..., kde to jsem?“ těžko jsem se rozpomínal. Fakticky se mi nechtělo vůbec na nic myslet...

„Jste v nemocnici, měl jste těžký úraz, vzpomínáte si?“ stále se usmívala a při těch pár slovech mě pozorně sledovala. „Přepadl vás nějaký bandita. Chtěl podpálit domy venku a zničit *vaše stroje*.“ Řekla se zvláštním důrazem na slova „vaše stroje“.

„A..., a co se mi stalo? Mám nějaké... těžké ruce, to je nějaké silové pole...,“ pomalu jsem se rozpomínal.

„Ten člověk vás... vás praštil do hlavy jakýmsi železem. Bylo to prý ošklivé, říkal pan doktor. Museli vám dát na ránu kovovou síťku, aby se kostičky udržely pohromadě a mohly srůstat.“

Hlava. Teprve teď jsem si uvědomil, že mi hlava připadá jak lehoučkový balónek, vznášející se nad polštářem. Necítil jsem nikde nic.

„Pohromadě, co?“ zopakoval jsem mechanicky poslední slovo a všiml si jen, že její angličtina je velmi pečlivě ale měkce vyslovovaná, vyslovuje slova jako... jako Italka?

„Vaši hlavu. Tu ránu jste dostal za ucho, tady na levou stranu,“ naznačila rukou. „Ruce máte připoutané kvůli těmto přístrojům a přívodům.“ Znovu se mile usmála a kolem očí se jí roztančily vějířky droboučkových vrásek. Té nebude dvacet... ba možná že ani ne třicet, zauvažoval jsem, ta bude možná starší než já..., ale vypadala fakt jak panenka. Nadzdvihla mi polštář a upravila polohu opěrek. A jakmile se naklonila, udeřila mě no nosu její vůně, zvláštní vůně, která mi ale vůbec nevoněla. Prostě... některé ženy některým mužům, velmi zjednodušeně řečeno – nevoní. A někde hluboko v mozku se mi usadila podivná averze vůči její osobě.

„Kdy budu moci vstát? A jak tu už dlouho ležím?“

„Jste na lůžku už jednadvacet dní a ještě si asi chvílku poležíte. O tom rozhodne v dohledné době pan doktor Weiss. On je opravdu odborník!“ Uvolnila mi popruhy na rukou. „Za chvílku vám některé z přístrojů odpojíme, dočkáte se!“ zase se mile usmála, opustila mě a nahradil ji běžný nemocniční personál. Necítil jsem ani strach, ani nijaký jiný pocit... jako by mi bylo všechno najednou naprosto jedno. Netečně jsem sledoval kapačku, kap, kap, kap, která do mě po kapkách vkapávala sedativa a ještě nějaký barevný sajrajt. Jedno mi bylo nad Slunce jasné – moje práce tady skončila!

NOVÉ OBZORY

Ležel jsem tam a vzpomínal, co asi řeknu matce, až se vrátím, jestli se vrátím. Neměl jsem s ní úplně standardní vztahy, jen občasný pocit, že mne nesnáší, stejně jako sestra. Ta byla o patnáct let starší a upřímně mě nenáviděla od okamžiku, kdy jsem se narodil. Rodinné vztahy byly prostě složité zvlášť, když mi matka celá léta tajila, kdo je můj otec, kterého jsem mimochodem nikdy neviděl a jehož jméno mi nikdy neřekla. Hrozně ráda ho pohřbívala po nějaké obzvlášť tragické havárii, bohužel pokaždé někam jinam. Když už jsem byl větší, a nedal se odradit, s poukazem, že táta nemůže ležet v pěti různých hrobech, pokud není světec, posléze přiznala barvu, a to po obzvlášť prudké hádce o můj rodný list. V době, kdy jsem se narodil, byla už dávno vdova a můj otec se stal zřejmě nějakou její trofejní známostí, bohužel plodnou. Vztahů jen na okouzlení měla habaděj, protože to prostě s mužským uměla a hlavně nebyla s žádným příliš dlouho, aby dokázal odhalit tu její, řekněme, komplikovanou, temnější stránku osobnosti. Chlapi za ní lezli sami jako švábi na pivo, přece jenom to byla sakra pohledná ženská, která dokázala zúročit nejen své půvaby jako modelka ale i jiné dovednosti jako aranžérka, kostymérka, dekoratérka či pořadatelka módních výstav a přehlídek.

Jen co si vzpomínám na defilé rádoby strejdů, bez výjimky si vybírala, odhlédnu-li od věku, samé chytré, atraktivní, bohaté a pohledné chlapy, kteří do jednoho v její přítomnosti hloupli a stávali se naprostými bačkorami ve své snaze matce ve všem vyhovět. Což se jí po čase nějak znelíbilo a já, jako malé dítě, jen zíral, jak snadno je možné takového náhradního strejdu vyměnit. A to tak, že šupem!

Bohužel, často mně matka lhala přímo do očí a bez mrknutí oka přede mnou zapřela všechno ostatní, co se mého vlastního táty jen náznakem týkalo. Je nepříjemné zjistit, že ho celá léta uháněla o alimenty a to dokonce v době, když už jsem si vydělával sám. Zcela omylem jsem otevřel dopis z jakési advokátní kanceláře doktora Hadraby, ve které matce – služebnicek, madam – sdělovali, že alimenty jsou vyplaceny v obvyklé výši podle soudního rozhodnutí o zvýšení... což tedy pro mne, krom zděšení nad matčinou drzostí, znamenalo velmi potěšující zjištění, že táta o svoje dítě opravdu zájem měl!

Moje matka totiž patří mezi ty atraktivní mrchy, a to i dneska ve svém věku, které se nerozpakují s chlapama před použitím pořádně zatřepat, promíchat a mávat tak dlouho, až změknou. Nu, a pak je vymačkat jako citrón a po použití šikovně odložit, že si toho nikdo ani nevšiml. Protože takovému typu ženských, ke kterému sama patřila, na nějakých mužských vůbec a nikdy nezáleželo! Můj otec zřejmě patřil do té nedostatkové kategorie citlivých duší, které hledají pochopení a souznění, a po kterých obvykle prahnou jiné ženy – mám tím na mysli ženy jiné než moje matka, samozřejmě! S tímto naivním přístupem u pragmaticky smýšlející potvory šeredně narazil.

Když byla zase jednou v ráži a vytýkala mi, že nedostatečně přispívám na chod domácnosti, kde jsem z pochopitelných důvodů vůbec nepobýval, ujelo jí, že mám po otci nějakou vzpurnou, nepoddajnou a buřičskou povahu, tedy krom schopnosti se rychle na sluníčku opálit, a že ať nepočítám s tím, že se ona nechá odněkud zase vystrnadit. V tu chvíli stoupl táta v mých očích natrvalo nejméně o pět levelů...

Po těchto výstupech se obvykle vedle sluje postavily všechny saně do řady asi tak, jako by vypadly z matřjošky, aby mě vyprovodily. Matka na svých dnešních skoro sedmdesát rozhodně nevypadala, nevlastní sestra na padesát taky ne, a neteř, její dcera ve třiceti mohla směle tancovat u tyče. Jen tu malou, kterou jsem ještě neviděl a které bylo dneska teprve devět, jsem mohl jen litovat, ale bylo jenom otázkou času, kdy z ní vyroste taky pěkná fúrie s atraktivní tvářičkou. No, a v celé téhle famílii nebylo jiného chlapa než mě. Všichni ostatní buď utekli sami, jako ten nešťastník, co zdrhnul do Kanady od sestry, kde se u Eskymáků radostně utopil v ledové vodě, nebo ten od neteře, co se před svatbou radši zabil na motorce v soutěži o největšího idiota na stěně smrti, než aby si nechal pomalu vysávat život a prachy (pardón, nechal jsem se unést, tohle byla opravdu nešťastná náhoda).

Dumal jsem, jak to táta zonačil, jak si zachoval chladnou hlavu a docílil stavu, že se zbavil matčina vlivu před horizontem událostí, pokud ji tedy přímo sám neopustil, a umiňoval si, že ho musím stůj co stůj vypátrat, abych se ho mohl zeptat, jak tuhle úžasnou věc dokázal!

No, takovéto divoké myšlenky mě přepadávaly, když jsem přemítal o rodině ty dlouhé hodiny, upoutaný na lůžku – a to doslova. A nic na tom nezměnila nevíтанá společnost slečny Liliány, která se mi svojí podbízivostí doslova vnucovala. Bohužel, nebyla můj typ vůně...

Obvazy mi lékaři sňali z hlavy už následující den. Trvalo ještě týden, než jsem mohl konečně vstát z postele. Vypadalo divně, když jsem stál s vystříhanou hlavou před zrcadlem. Stehy už nahradily svorky a nebýt jich, řeklo by se, že je to jen pár svarů v kůži, ledabyly potřených zelenou tinkturou. Mohl jsem dopadnout daleko hůř, pokud bych si tedy pamatoval i něco jiného, než jen tu vyděšenou, širokou tvář, která mě jakoby mimochodem čímsi těžkým flákla. Mlčky jsem stál, pozoroval se a přemýšlel, nad tím nešťastníkem, kterého přirovnali k asfaltovému holubovi... Radši se na nic neptat!

Následující den jsem se cítil jako znovuzrozený. Hlava ještě tu a tam pobolívala, ale to jsem přičítal svorkám, které mi zamračený lékař, jehož jsem viděl poprvé, vyměnil za nalepovací poloprůhledný obvaz. Den byl najednou tak nějak prozářený bez ohledu na to, že venku lilo jako z konve.

„Jak se vám vede,“ řekl poněkud rozpačitě Bormann, správce areálu, který přišel do místnosti, aniž jsem si ho všimnul.

„Á! Děkuji. V mezích možností.“

„Vidím,“ potřásl hlavou. „Mám vám vyřídit pozdrav od Maniho. Kontrakt mu skončil už před třemi týdny... však víte, byl tu jen na záskok. Byl jste zrovna... v kómatu. A... a tohle vám posílá na památku,“ podal mi tuhou obálku, kterou jsem hned rozlepil. Obsahovala zvláštní přívěsek ze slonoviny na kožené šňůrce. „Díky. Pěkná věcička,“

„Jó, to jo, on umí leccos vyrábět,“ povzdechl si Bormann a kývnul k přívěsku.

V hlavě jsem měl prázdno a ani jsem se nezeptal, jestli mi na sebe zanechal nějakou adresu. Bude se mi stýskat po té jeho roztomile neumělé angličtině. Škoda, že jsem se ho včas nezeptal, jak se opravdu jmenuje a odkud umí česky!

„Mám pro vás ještě jednu zprávu. Není příliš povzbudivá.“ Ošil se, chvíli hledal slova a pak, bez obalu naservíroval události věcí příštích. „Smlouva vám skončila minulý týden a já chtěl vyřídit vaši nemocenskou. Bohužel, a je mi to moc líto, agentura, přes kterou jste byl zaměstnán, váš kontrakt vypověděla okamžitě po nahlášení úrazu, prý že nějaká potíž s pojistkou. Podle mého si myslím, že jste vůbec žádnou pojistku u nich uzavřenou neměl, a oni se zalekli případných následků při doléčení... klinika pana doktora Weisse není z nejlevnějších. Já vím, je to nefér,“ dodal rychle.

„Aha. To bych měl asi zaplatit za léčení...“

„Ne, ne, ne, tak jsem to nemyslel,“ zatřepal odmítavě rukama. „Byl jste tu regulérně zaměstnán, měl jste pracovní úraz, tady se o vás postarali – vždyť je to nemocnice, ne? Se smlouvou nic neudělám, a vy stejně budete potřebovat odpočinek... Rozumějte, s panem

doktorem Weissem jsme se dohodli..., léčení je v rámci zaměstnání, plat dostanete až do konce kontraktu v plné výši a navíc tři měsíční platy jako odškodné za tu... za tu nešťastnou událost. Skutečně jste zachránil celou kliniku! A tím i několik set pracovních míst... a to se dneska sakra považuje! Nedovedu si ani představit, kdyby shořely všechny agregáty!“ Bormann nerozhodně přešlápnul. „No, brzy se uzdravte,“ popřál mi ještě a celý nesvůj vypadnul z pokoje. Chápal jsem ho, byl to člověk, který se snažil do puntíku plnit své povinnosti... jako každý Němec. A tohle nebyla zrovna příjemná situace, ani pro něj a vlastně ani pro mě.

Vzápětí ho vystřídala slečna Liliana a pomáhala mi s některými věcmi. Pořád jsem cítil závratě, které ne a ne odeznít. Musel jsem se rozhybat.

Už za tři dny poté mě posadila vedle sebe v nových šatech do vojenského džípu, se zavazadlem na zadním sedadle, obsahujícím sbalený veškerý můj život za posledních deset let. O to všechno se postaral Bormann a jako jediný se přišel rozloučit. Vzpomínám na něj rád, byl to vskutku akurátní Němec!

Trvalo dobrých osm hodin, než jsme se probili špatnými cestami na trans americkou dálnici a pak další devět hodin cestovali do hlavního města, tentokráte pro změnu po velmi dobré vozovce. Byl jsem hodně překvapený, jak moderně a čistě letiště vypadalo. Bormann myslel opravdu na všechno, takže odbavení na letišti proběhlo bleskově bez ohledu na pokročilou noční dobu.

Neodbytná Liliana mě doprovodila až k turniketům letadla a pak mi zamávala. Bylo mi tý holky v jednu chvíli docela líto, opravdu se tak snažila.

Usadil jsem se podle lístku u okénka a zanedlouho bylo vidět ubíhající krajinu tam dole v nesmělých paprscích vycházejícího Slunce, Takhle z výšky vypadala Guatemala jako poměrně rozlehlé a prosperující město, protkané zelenými fjordy lesních pásů. Byl to zvláštní pocit vracet se zpět, do vlasti a po tak dlouhé době. Před lety jsem odtamtud utekl se šíleným strachem v mysli z dopadení a zlomeným srdcem a teď? Vracím se zpět a mám pocit, že snad už nic z toho ani necítím. Snad jen prázdnotu...

Za slabých dvanáct hodin šlo letadlo po výzvě nad Holandskem na mezipřistání. Po dalších asi sto deseti minutách cesty do Ostravy jsem po odbavení vystoupil na letišti Leoše Janáčka a odebral se do příletové haly, kde na mě čekala celá matrjošková sestava Drahomír – moje matka jako vévodkyně, její dcera, neteř i devítiletá neteřinka, která si toho cizího strejdu zvědavě prohlížela, jelikož ho viděla poprvé v životě.

„Á, mladý pán se vrátil a zase nemá kam složit hlavu? A byl tak laskav, že nám dal alespoň vědět!“ neodpustila si matka na úvod kousavou poznámku, zatímco sestra, která řídila, zvolila pouze nasupený výraz. Dělal jsem, že nic nevidím ani neslyším, a přivítal se srdečně s nejmladší Drahomírou...

Abyste tomu rozuměli, kvůli přestupu a přímému letu do Ostravy mi přišlo nejrozumnější zavolat matce už z Amsterdamu a požádat ji o kultivovaný odvoz i s tím vědomím, že setkání nebude úplně srdečné a ani levné. Za přespání chtěla matka samozřejmě peníze a nebyla nijak skromná, pět set dolarů jí téměř nestačilo. Sestra v mezidobí našich dohadů sedla k počítači a vyhledala na internetu několik volných pražských podnájmů, vcelku za rozumnou cenu a přidala i pár pracovních agentur. A neteř mi vytiskla rezervaci jízdenky na vlak do Prahy.

Přece jenom se poněkud změnila lokální poměry za těch deset let, co jsem byl pryč.

Naopak, na rodinných vztazích se za ta léta ale nezměnilo nic. Nespravilo to těch pár hovorů ze zámoří, které jsem s perníkovou chaloupkou míval párkrát do roka a to vždy na narozeniny matky, sestry a neteře. Trochu jsem ty čarodějnice podezříval, že se mě chtějí rychle zbavit, což se nakonec ukázalo v plné nahotě časně ráno na nádraží, když mi neteř přála na rozloučenou hodně štěstí a neopomněla zmínit, abych se už nevracel. A na nástupišti mi vrazila do ruky nějaký balíček: „Na, vezmi si to, strejdo, jsou to dopisy od tvého táty, babička by ti to nikdy sama od sebe nedala... a máma taky ne, to víš, ony už jsou takové.“ Chladné rozloučení, pokud to rozloučení vůbec bylo, se podobalo dřívějším jak vystřižené podle šablony. Jako by ty baby jednohlasně řekly: „Už konečně zmiz z našeho života, stejně tu jsi jen páte kolo od vozu.“ Doslova.

Vlak s takovým italským názvem, který jsem si nezapamatoval, se mi líbil, všude bylo čisto, jel na čas a díky poklidné cestě jsem měl pár hodin k dobru, abych mohl přemýšlet. Nejen nad otcovými dopisy. Teprve z nich jsem poznal, jak mu na mně záleželo. Každý měsíc napsal jeden a psal mi je od mých pěti let! To se zřejmě dozvěděl, že existuju. Nebo ho matka znova vypátrala a chtěla doplatit alimenty... to spíš. Tři sta padesát jeden dopis, každý bez obálky a vesměs poměrně krátké, vždy jen pár vět, poslední s prosincovým datem z minulého roku. Aha, to se sestra zmiňovala, že čarodějnice vyměnily perníkovou chaloupku za bytelnou, novou vilu, v jiné čtvrti Ostravy. Zřejmě tím matka zamezila přeposílání pošty a jiné, otravné korespondence.

Otec psal pořád stejným způsobem – drobným tiskacím písmem, s jistými zvláštnostmi. Třeba do každého „o“ udělal tečku, měl rád pár stejných kudrlinek, používal spousty pomlček a na místo uvozovek vpisoval prapodivná rovnítka. A některá slova poněkud komolil. Ale oslovoval mě krásně... to úplně pohládilo po duši. Místo podpisu udělal takovou zvláštní značku, vypadala jako... na hromádku nametené tyčinky s kroužky na koncích. Z kontextu několika psaní jsem vyrozuměl, že asi mám ještě nějaké sourozence, párkrát to zmiňoval a podle všeho museli být o pár let starší než já. Asi z předchozího manželství. Patrně se dost často stěhoval, kvůli nájmu, sousedům, penězům, prostředí..., ale nikde se nezmiňoval, že by s někým žil, působil dojem naprostého samotáře, který ale žije

určitým spokojeným životem, jako někteří staří mládenci nebo osamělí muži, kterým už děti odrostly, a žena je opustila.

Vlak přijel do Prahy krátce po poledni.

Podnájem vyšel na první dobrou, hlavně díky tomu, že ho sestra rafinovaně předjedнала. O starost méně.

Ubytování na celý měsíc v Praze v podnájmu, nový mobil s předplacenou kartou i jízdenka na vlak mě stály mnohem méně peněz než ta jedna noc, strávená pod střechou vlastní rodiny. Fakt smutný kontrast!

Těsně před čtvrtou hodinou odpolední jsem stál před další pracovní agenturou, která vypadala na první pohled jako seznamka stříhnutá s kavárničkou pro dříve narozené. Byla to v pořadí má třetí, a zatím ani v jedné z předchozích mi nebyli schopni nabídnout odpovídající práci. Ano, pracovních míst měli vypsáno spoustu, ale asi jen na oko a pro úřad práce, protože na každou inzerovanou pozici, na kterou jsem se dotákal, suše oznámili, že je místo zarezervované. Ovšem pro koho? Čert ví!

Dáma, která to v téhle poslední vedla, byla jistě velká osobnost. I fyzicky! Měřila nejmíň metr pětadevadesát a za její postavu by se nemusela stydět žádná dvacetiletá modelka. Basketbalistka taky ne! Odhadoval jsem, že je rozhodně starší než já, ale s vysoce odborně udržovanou fasádou. Dívala se zpod té své tmavé ofiny asi jako pulec do zrcadla. Takový skleněný pohled měla.

„Jmenuji se Petr Lepnek,“ způsobně jsem se představil, „a už jsem s vámi mluvil po telefonu ohledně zaměstnání. Říkala jste, že máte spoustu nabídek. Nemám ovšem internet a nemohu se, jak jste to říkala?, zaregistrovat. Z toho důvodu jsem raději přišel osobně. Poradíte mi?“

„Jdete z úřadu práce?“ Jakmile otevřela pusou, sympatický pocit zmizel. Dáma měla nepříjemně ostrý tón hlasu, ne nepodobný zakouřenému klaksonu, se kterým by mohla plašit slimáky na jahodovém záhoně.

„To je potíž, na úřadu práce po mně chtěli předložit doklady z předchozího zaměstnání. Bohužel, nic takového jsem od minulého zaměstnavatele nedostal.“

„A kde jste pracoval a v jaké profesi?“ dívala se na mě jako na idiota.

„Pracoval jsem v zahraničí jako servisní technik.“

„V zahraničí? Kde v zahraničí? V Evropské unii?“ její doplňující otázky mě lezly na nervy. Vždyť na tom papíru měla všechno napsané hned na prvních dvou řádcích!

„Mimo Evropu, v Americe. V Guatemale u společnosti, která provozuje kliniku, zabývající se léčbou exotických nemocí.“

„Vy jste taky doktor?“ Myslel jsem, že mě z ní mrskne, ale neodvážil se nahnout přes ten její pultík – to abych se přesvědčil, jestli si nestojí na vedení.

„Ne, prosím. Už jsem to říkal, pracoval jsem jako servisní technik.“

„Á, technik!“ úplně bylo cítit to teplo, jak se jí za ofinou rozsvítilo. „A že by vám ta společnost nedala žádné papíry, stačí přece požádat u mateřské společnosti...?“ probírala se doklady a dalšími dokumenty.

„No, to je ta potíž. Dostal jsem jenom tenhle papír, protože ta společnost mě zaměstnala přes pracovní agenturu. Tohle je výstupní potvrzení o ukončení pracovního poměru dle smlouvy a tohle zdravotní způsobilost.“

„Aha,“ přelítla očima oba papíry. „Ta pracovní agentura je britská, tak by problémy být neměly, když máte občanství v pořádku. Vy jste byl vážně zraněnej? Tady píšou, že byste měl vyléčení zůstat v rekonvalescenci alespoň šest týdnů!“ Zdvihla ten druhý papír. Asi byla úplně blbá, teď v době brexitu, měli Britové skoro ve všem bordel.

„To ale není možné, musím se nějak živit.“

„Jak jste na tom s pojištěním?“

„Zaplátil jsem obojí na tento měsíc.“ Po takovémhle výsledku jsem se cítil poněkud nesvůj. Dost mě znervózňoval člověk, stojící za mnou. Se zájmem si mě zcela nepokrytě prohlížel. Na první pohled jsem ho odhadnul na bankéře nebo vysokého úředníka. Pečlivě upravený nejvýše čtyřicátník, štíhlý, s trochu přerostlými, ale upravenými vlasy – to jsem si už všimnul, že je to teď docela móda.

„Čeho jste servisní technik?“

„Diesel-elektrických agregátů a dalších pomocných jednotek,“ všechno mě znervózňovalo víc a víc, ty otázky i ten opodál stojící člověk.

„To je na mě moc složité, nějaký jednodušší název profese nemáte? Tohle slovo v naší databázi oborů ani není.“ Začal jsem tušit, že tahle protivná, přerostlá ženská bude asi odbarvená blondýna se zatraceně dlouhým vedením, na kterém si evidentně stojí.

„Něco jako automechanik. Stačí?“

„Jo, to asi dává smysl,“ ušklíbla se a já měl pocit, že se mi snad ta mrcha posmívá. A ten povzbuzující úsměv člověka vedle nevěstil nic dobrého, skoro jsem se zděsil při myšlence, co asi tak ten chlap chce! Já tyhle týpky dobře znám, a vždycky jsem jim nakonec musel dát přes držku, aby konečně pochopili, že nemám zájem.

Po chvíli ticha, kdy dáma, jejíž jméno jsem ani při nejlepší vůli nedokázal přečíst ze jmenovky rafinovaně připevněné na dmoucí se chirurgicky umně upravené hrudi, párkrát ťukla do klávesnice a zeptala se: „A co auto? Umíte řídit auto? Nebo dělal jste někdy v ostraze? To jsou momentálně jediná volná místa, která bych vám mohla nabídnout. Pane Schauere!“ vykouzila mazlivý tón drčeného ledu ve sklenici a otočila se k výklenku za sebou. „Mohl byste, prosím, na moment?“ Vykouknul bezvýrazný, prošedivělý chlap po padesátce, zubil se jak do objektivu fotoreportéra a nevědomky si posunoval brýle na nose. Nevím proč, ale připomněl mi máslo mezi tvarohy...

„Copak potřebujete?“ Měl taky nepříjemný, avšak na rozdíl od dámy kňouravý až ufňukaný hlas. Navíc si ten chlap snad leštil zuby gelem na pleš, svítily jako z reklamních panelů. Anebo byly umělé!

„Pán hledá práci a je odborník na mašiny. Jak to tady zadám?“ zeptala se ho vemlouvavě jako školačka učitele. Na tohle individuum

to neplatilo. Schoval mobil, kde asi četl nějakou lechtivou zprávu a párkrát ťuknul do klávesnice.

„Pro řidiče by tady toho bylo spousta. Rozumíte i motorům?“ Zeptal se zbytečně, jako by neslyšel, co jsem před několika okamžiky povídal.

„No, ano. Nejsem sice automechanik, ale diagnostiku od Bosche znám.“

„Hm,“ zamyslel se a zase párkrát ťuknul do klávesnice. „Mohl byste nastoupit do téhle společnosti, shání řidiče, mechanika a taky ostrahu vše v jedné osobě,“ obrátil se na dámu, jejíž jméno jsem stále ještě nezjistil, „vytiskněte to, prosím, pánovi a přiložte k tomu moje doporučení.“

„Tady ale měli ten incident!“ nasadila lehce nejistý výraz, který vypadal jak tik.

„Ale prosím vás, podle mých zkušeností a podle dokladů se na to tenhle pán ideálně hodí. Vidíte?“ zazubil se a na mě doslova dýchla sama Smrt. Hrůza! Tomu chlapovi páchlo z úst jak z nějaké žumpy. Krom jiného jsem měl nepěkný pocit plný podezření tam, někde vzadu v hlavě, že vůbec nechápu, jak si takovouhle velkodušnost vysvětlit.

„Zajisté! Jenže doklady z předchozího zaměstnání nemám,“ cítil jsem se docela rozčarovaný, ne-li oklamáný, byť se mi právě dostalo nechtěného doporučení.

„Těch dokladů netřeba, tohle úplně stačí,“ potřásl odmítavě hlavou. Zabzučela tiskárna, a vypadl papír. Vzal ho, přilétl očima text, zkoumavě se na mě zadíval a pak ho rozhodně podepsal. „Tady máte

doporučení. A nenechte se odmítnout! Je to dobré místo!“ hodil papír na desku stolu. „Vrátím se za chvíli a ty účty proberu později,“ otočil se a vzal si z věšáku kabát. A vypadnul bez rozloučení... myslím.

„To nechápu, to je poprvé, co někomu sám napsal doporučení,“ zamračila se. „No, tak si to už konečně vezměte!“

No, a to bylo moje první setkání s doktorem Schauerem, jehož doporučující dopis jsem držel v ruce s oním nepříjemným pocitem za krkem. Na tohle volné místo se zřejmě nikdo nehrnul.

GODZILLA

Stál jsem před super vyvinutou, ale velmi štíhlou sekretářkou, která vypadala jako hezoučkový věšák na šaty nebo příliš přioděná krasavice z titulní stránky Playboye. Poloprůhledná blůzka trochu klamala a ani moc nezakrývala, pomínu-li její hlavní krycí vlastnost, a byla šitá speciálně pro tyto účely. Návštěvníci, jako já, pak nevěděli kam s očima a chytali se potutelného úsměvu na jejích výrazných rtech. Víc jsem prozatím za stolem neviděl, každopádně první dojem nebyl úplně špatný... co to melu za kraviny, byl vynikající! Vypadala sice jako ty naaranžované fru-fru holky z fotek, které si chlapi v džungli lepili na stěny skřínky a někteří odvážní i nad postele, ale byla vážně hezká! To dělaly ty oči a tahle holka to tedy se rtěnkou a s očními stíny fakt uměla. Velké, výrazné, zářivé oči, jak dvě hvězdy. A docela mi příjemně voněla, jako miss sympatie.

„Co si přejete?“ zeptala se hláskem náctileté, žvatlavé holčičky, což nepatrně pokazilo skvělý první dojem. Šlapala si trošičku na jazyk, ale v jejím podání to nakonec znělo hodně mazlivě. Kapku prezíravým pohledem si mě změřila – asi takovým, jakým shlédnete nějaký levný, neznačkový textil ve výprodeji. Docela mě to urazilo, měl jsem na sobě zcela nový oblek a zakládal si na tom, že i jako chlap nejsem

úplně mimo hru u žen jejího typu. Mlčky jsem jí tedy podal papír z agentury jako doporučení.

„To skutečně napsal a podepsal doktor Schauer vlastní rukou?“ zatřepala doporučením jako mokrou fotografií a upřela na mě ty zářící hvězdy.

„Ano. Opravdu. A sám.“

„Neuvěřitelné!“ nato udělala takové „c-c-c-c“ jazykem a potřásla hlavou. „No výborně, řidiče potřebujeme jako sůl,“ zazubila se v dokonalém úsměvu skoro Marilyn Monroe, kterou měla vypodobněnou na podložce počítačové myši. A pak mi dala vyplnit několik papírů, to prý jako zaměstnanec musím. Nebyl jsem si úplně jist, proč to mám vyplňovat zrovna já, měl jsem za to, že to měla být nejspíš její práce, ale skousnul jsem ostré slovo a dokumenty poslušně vyplnil.

„A tady to podepište,“ upozornila mne taktně a já to bez přemýšlení podepsal. O pár okamžiků později jsem si uvědomil, že je to už pracovní smlouva a souhlas se souhlasem. „To se musí!“ dodala se šelmovským úsměvem, asi jako když protřelá obchodnice nechává upocenému klientovi podepsat dodatek ke smlouvě, který pro ni rázem zajistí zdvojnásobení provize.

„Co se stalo s předchozím řidičem?“ optal jsem se při odevzdávání papírů.

„Co by... umřel.“ Trhla drobnými ramínky a zvedla telefon: „Je tu, pane šéfe, pan Petr Lepnek s doporučením od doktora Schauera, smlouvu už má vybavenou, právě nastoupil jako nový řidič... ano, opravdu ho poslali z agentury. Ano, opravdu ho vlastnoručně

doporučil pan Schauer.“ Chvilí naslouchala a pak položila sluchátko. „Vedle sedí pan Gobzola, je to v podstatě váš šéf, provozně to tu vede. Budete mu k ruce s vozem. Poučení je zde, a zde máte potvrzení. Ostatní věci vybavíme zítra, občanku máte už skoro propadlou a řidičák bude co nevidět, tak s tím něco udělejte,“ vrátila mi doklady a mně se protočily panenky v představě, co budu muset vybavit, vyplnit, doložit a kam všude dojít. Jako by mi četla myšlenky: „Když si dojdete na úřad na Praze jedna, tam vám tohle všechno vybaví najednou a na počkání, zkuste to!“ lišácky se usmála, když viděla můj nejistý výraz nad rozhozenými doklady.

Svým podpisem jsem stvrdil svůj nástup do právně poradenské firmy, která se jmenovala ŠachMat s.r.o. Oba společníci dali byznysu jméno, pan Schacht byl údajně náruživý golfista a pan Matto zase miloval koníčky, tedy ty živé, dostihové – jak jedním dechem zmínila sekretářka při převzetí papírů. Portréty společníků, jako obrázky zakladatelů, visely na stěně. A pod nimi seděl nasupeně pan Gobzola. Hřmotný čtyřicátník, který vypadal, choval se a chvástal se jako pravý wrestlingový zápasník. Stylový, ale nenápadný oblek, ušitý na míru jeho rozložitě postavy dokonale zakrýval neforemné boule svalů, kterých se nedá dosáhnout normálním cvičením v posilovně ale jen cílenými steroidovými injekcemi – o stejných hroudách svalů hovořili znalí spolupracovníci v Guatemale (tam se vůbec probíraly jenom samé blbosti). Sírově žluté vlasy, sestřižené a la trávník, rámovaly hrubý, jakoby pomuchlaný obličej, plný šrámů. Poměrně malé uši, přilepené k hlavě, napovídaly, že s nimi po skončení aktivní kariéry pracovaly ruce zkušeného plastického chirurga, a to stejné se

dalo říct i o nosu. Jen oči, šedé, tvrdé jako špatně umyté lahvové sklo se na mě dívaly potměšile a vypadaly divně – než jsem si uvědomil, že oční víčka nemají žádné řasy.

„Vy jste náš nový řidič?“ vychytrale přimhouřil oči a v tu chvíli vypadal jako vysportované prase těsně před přiložením zabijačkové pistole – to pomyšlení mě docela pobavilo a měl jsem co dělat, abych se mu nezasmál přímo do obličeje. I když, po tom co následovalo, si myslím, že jsem se asi neudržel a pořádně se usklíbnul.

„Ano, jsem řidič a zároveň i mechanik.“

„To je dobře, dole máme auťák. Ten hoch, co tu byl před vámi, s ním moc neuměl. Tak se na něj podívejte, ať se seznámíte s moderní technikou. O garáže se stará pan Polenta, zaškolí vás, no, abyste věděl, jak to tady chodí, a zítra bychom mohli prubnout nějakou ostrou jízdu po klientech, co?“ Zazubil se na mě, což jsem asi nějak nevědomky opětoval – dost možná se zase zašklebil. Najednou se naklonil a z ničeho nic mi natáhnul pořádnou facku! „To abychom si rozuměli, mladíku, žádný srandičky nestrpím a VY se mi smát do ksichtu rozhodně nebudete!“ změnil výraz a zavrčel: „Já jsem šéf a vy pracujete pro tuhle firmu jako začínající nula – a nemyslete si, že když vás doporučuje zrovna ten parchant Schauer, tak tu všichni padneme na prdel. Rozuměl jste? A teď vypadněte!“

Jeho jednání mě doslova uzemnilo, v první chvíli jsem myslel, že mu tu pazouru zlomím..., ale neudělal jsem to, i když se na mém vzteklém překvapení doslova škodolibě pásl. Umínil jsem si, že zůstanu a tuhle hnusnost mu jednou pěkně oplatím!

Vypochoval jsem, ba ne, doslova vztekle vylítnul rovnou do suterénu. No, a začala mě příšerně bolet hlava, takže jsem zoufale mžoural do zářivek a bolestivě vnímal jejich pulsování. To ta zákeřná facka!

Pan Polenta, zavalitý, plešatý šedesátník s divným jménem, v modrém pracovním plášti, se zabýval knihou jízd a cosi těžkou rukou vypisoval do kolonek. Kancelářičku měl malou, na jedné straně oknem padalo světlo zvenku z napůl zastřešeného atria uprostřed budovy a na druhé straně měl přehled o všech zaparkovaných vozech v garáži skrz široké vnitřní okno. Viděl mě už z dálky.

„A, helemese! Už jste tady? Slečna Mercedes, naše zlatíčko, už volala, že možná přijdete. Koukám, dostal jste na uvítanou taky facku, co? Na Godzillu, pardon, pana Gobzolu si musíte dávat pozor, je vostřej, na lidi cení zuby, voni si myslejí, že se usmívá, no a pak se divějí, když jim jednu cholericky střelí. No, nemáte to tak hrozný, to ten před váma, dejž mu pánbůh klidné spočinutí, přišel o dva zuby.“ Mluvil zvláště, věty vyslovoval, jako by trošičku zpíval. Asi nebyl z Prahy, ale z Brna. Né, to je vtip! Prostě mluvil divně.

„Co se mu stalo?“

„Jó, to já nevím,“ vyhýbavě pokrčil rameny, „já se tu starám jen o těch pár plecháčů a občas zametu garáž.“ Vstal od stolu a vydal se k pootevřeným vratům. „Tyhle dva meďoury patří majitelům, zrovna dneska jsou oba ve firmě. To Volvo vedle je Gobzolovo, pořád ho jen